

Γένεσις
4,25-26· 6,1-9,17

Ὁ κατακλυσμός

Παίρνουμε αφορμή από τό οὐράνιο τόξο· εἴτε από τό φυσικό φαινόμενο, ἂν οἱ μέρες εἶναι βροχερές, εἴτε από τήν κατασκευή πού μπορούμε νά ἔχουμε κάνει πρίν από τό μάθημα (βλ. ἐποπτικό ὕλικό).

Μᾶς ἐντυπωσιάζει, παιδιά, τό οὐράνιο τόξο μέ τά ὑπέροχα χρώματά του! Μόλις ἀντιληφτοῦμε ὅτι φάνηκε στόν οὐρανό, τρέχουμε μέ χαρά νά τό δοῦμε καί τό θαυμάζουμε. Ἀλήθεια, ξέρετε, παιδιά, ὅτι συνδέεται μ' ἓνα κοσμοϊστορικό γεγονός, πού ἀναφέρεται στήν Ἀγία Γραφή;

Γιά πολλά χρόνια ζοῦσαν πάνω στή γῆ δύο γενιές ἀνθρώπων: ἡ γενιά τοῦ Κάιν, οἱ **Καϊνίτες**, πού ἦταν σάν τόν πρόγονό τους κακοί καί πονηροί, καί ἡ γενιά τοῦ **Σήθ**. Ὁ Σήθ ἦταν τό πρῶτο παιδί πού χάρισε ὁ Θεός στόν Ἀδάμ καί στήν Εὐά μετά τόν θάνατο τοῦ Ἀβελ. Ἦταν εὐσεβής καί καλοσυνάτος ὅπως ὁ Ἀβελ. Οἱ ἀπόγονοί του, οἱ **Σηθίτες**, ἦταν κι αὐτοί ἄνθρωποι μέ εὐσέβεια καί ἀρετή.

Μέ τό πέρασμα ὅμως τοῦ χρόνου, καθώς ἄρχισαν οἱ Σηθίτες νά κάνουν γάμους μέ γυναῖκες ἀπό τή γενιά τοῦ Κάιν, δυστυχῶς πα-

ρασύρθηκαν ὅλοι στό κακό. Μόνο μία οἰκογένεια ἀπό τούς Σηθίτες ξεχώριζε, γιατί κράτησε τήν πίστη καί τήν ἀγάπη της στόν Θεό. Ἦταν ἡ οἰκογένεια τοῦ **Νῶε**.

Μιά μέρα, λοιπόν, ὁ Θεός καλεῖ τόν Νῶε καί τοῦ λέει:

- Ἡ γῆ γέμισε ἀπό τίς ἀδικίες τῶν ἀνθρώπων. Ἦρθε ἡ ὥρα νά καταστρέψω κι αὐτούς καί τή γῆ. Ἐσύ ὅμως νά κάνεις μία **κιβωτό**, δηλαδή ἕνα τεράστιο πλοῖο. Τριώροφο νά τό κάνεις καί νά τό χωρίσεις σέ διαμερίσματα. Νά τό ἀλείψεις ἀπό μέσα καί ἀπ' ἔξω μέ πίσσα. Μπές μέσα σ' αὐτό ἐσύ καί οἱ γιοί σου -τρεῖς γιούς εἶχε ὁ Νῶε: τόν **Χάμ**, τόν **Σήμ** καί τόν **Ἰάφεθ**-, ἡ γυναίκα σου καί οἱ γυναῖκες τῶν παιδιῶν σου. Πάρε, ἐπίσης, ζευγάρια ἀπ' ὅλα τά πουλιά, ἀπ' ὅλα τά ζῶα καί τά ἐρπετά καί ἀπ' ὅλες τίς τροφές πού τρῶνε αὐτά κι ἐσεῖς.

Μέ προθυμία καί ὑπακοή ὁ Νῶε ἄρχισε ἀμέσως νά κατασκευάζει τήν κιβωτό (*δείχνουμε τήν εἰκόνα*, βλ. *Ἡ Βίβλος*, σ. 26-27). Ἐνῶ ὅμως αὐτός συμμορφωνόταν μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι ἐξακολουθοῦσαν νά κάνουν τό κακό ἀμετανόητοι. Κοροΐδευαν μάλιστα τόν Νῶε, ἀλλά ἐκεῖνος σάν νά μήν τούς ἀκουγε. Ἔνα τόν ἐνδιέφερε: Νά κάνει ὅ,τι τοῦ εἶπε ὁ Θεός.

Ἐκατόν εἴκοσι χρόνια κατασκεύαζε τήν κιβωτό καί δέν σταμάτησε νά συμβουλεύει τούς ἀνθρώπους νά μετανοήσουν. Ἡ καρδιά ὅλων ὅμως εἶχε σκληρύνει καί δέν ἔδιναν καμία προσοχή στά λόγια του. Ἀντί νά γίνουν καλύτεροι, βάδιζαν συνεχῶς πρὸς τό χειρότερο.

Ὅταν ἦταν πιά ἔτοιμη ἡ κιβωτός, ὁ Θεός προειδοποίησε τόν Νῶε: «Σέ ἑφτά μέρες ἡ γῆ θά πλημμυρίσει. Θά βρέχει σαράντα μέρες καί σαράντα νύχτες».

Πραγματικά, ἀφοῦ μπῆκε μέσα στήν κιβωτό ὁ Νῶε μαζί μέ τήν οἰκογένειά του καί ὅλα τά ζῶα, ὅπως ἀκριβῶς τοῦ εἶχε πει ὁ Θεός, ἄρχισε ὁ φοβερός **κατακλυσμός** (*δείχνουμε τήν εἰκόνα ἀπό τή Βίβλο*, σ. 28-29). Ἀνοιξαν οἱ καταρράκτες τοῦ οὐρανοῦ! Σαράντα μέρες καί νύχτες ἔβρεχε ἀσταμάτητα. Τά νερά σκέπασαν ὅλη τή γῆ,

ἀκόμη καί τὰ πιό ψηλά βουνά. Πνίγηκαν ὅλοι, ἄνθρωποι καί ζῶα! Τίποτε δέν ἔμεινε ζωντανό μέσα σ' ἐκείνη τή φοβερή νεροποντή. Τίποτε, ἐκτός ἀπό τούς ὀκτώ ἐκείνους ἀνθρώπους -τὴν οἰκογένεια τοῦ Νῶε- μέ ὅσα ζῶα εἶχαν μαζέψει μέσα στή μεγάλη κιβωτό. Αὐτή μόνο ἔπλεε, καί ὅσο ἀνέβαιναν τὰ νερά, ἀνέβαινε ψηλότερα.

Κάποτε ἡ νεροποντή σταμάτησε. Ἕνας δυνατός ἄνεμος φύσηξε, τὰ σύννεφα ἀποτραβήχτηκαν καί ὁ οὐρανός ἄνοιξε. Τὰ νερά ἄρχισαν ἀργά ἀργά νά ὑποχωροῦν. Πέρασαν πάνω ἀπὸ ἑκατὸ μέρες γιὰ νά φανεῖ ἡ στεριά. Ὅλη ἡ γῆ ἔμοιαζε μέ ἀπέραντη θάλασσα.

Κάποια στιγμή, ἡ κιβωτός κάθισε ἐπιέλους πάνω σέ στέρεο ἔδαφος· στὴν κορυφή τοῦ ψηλοῦ βουνοῦ τῆς Ἀρμενίας, στό **Ἀραράτ**. Μετά ἀπὸ πολλές μέρες φάνηκαν καί οἱ κορφές τῶν ἄλλων βουνῶν. Ὁ Νῶε ἄφησε ἓνα **κοράκι** νά πετάζει, μὰ αὐτό δέν γύρισε πίσω. Ἄφησε ἔπειτα ἓνα **περιστέρι**. Αὐτό γύρισε καί μετὰ ἀπὸ ἑπτὰ μέρες τό ἄφησε καί πάλι νά πετάζει. Ὅταν τό περιστέρι ξαναγύρισε, κρατοῦσε στό ράμφος του ἓνα **κλαδί ἐλιᾶς**, σημάδι ὅτι τὰ νερά κατέβηκαν ἀρκετά καί ἄρχισαν νά φαίνονται τὰ δέντρα. Πέρασαν ἄλλες ἑπτὰ μέρες καί τό ξαναέστειλε, ἀλλά αὐτό δέν ἐπέστρεψε. Τότε ὁ Νῶε ἄνοιξε τὴ στέγη τῆς κιβωτοῦ καί εἶδε ὅτι τὰ νερά ὑποχώρησαν τελείως. Εἶχαν περάσει πάνω ἀπὸ δέκα μῆνες ἀπὸ τότε πού ξέσπασε ὁ κατακλυσμός.

Δέν βιάστηκε, ὥστόσο, ὁ Νῶε νά βγεῖ ἀπὸ τὴν κιβωτό. Περίμενε τὴν ἐντολή τοῦ Θεοῦ. Δυὸ μῆνες μετὰ, ὅταν εἶχε στεγνώσει πιά καλὰ ἡ γῆ, τοῦ δίνει ὁ Θεός τὴν ἐντολή νά βγοῦν ὅλοι ἀπὸ τὴν κιβωτό. Εἶχε συμπληρωθεῖ ἀκριβῶς ἓνας χρόνος ἀπὸ τὴ μέρα πού εἶχαν μπεῖ στὴν κιβωτό.

Μόλις ὁ πιστὸς Νῶε μέ τὴν οἰκογένειά του πάτησαν τό πόδι τους στὴ στεριά, ἔστησαν συγκινημένοι ἓνα θυσιαστήριο καί πρόσφεραν **θυσία εὐχαριστίας** στὸν Θεό καί σωτήρα τους. Ὁλόθερμη ἀνέβαινε ἡ δοξολογία τους, γιατί τούς κράτησε μέσ στὴν κιβωτό ἀσφαλισμένους καί τούς ἔσωσε ἀπὸ τὸν φοβερό κατακλυσμό.

Ἡ Ἐκκλησία κιβωτός σωτηρίας

Σάν ἐκεῖνο τόν κατακλυσμό, παιδιά, ἄλλος δέν θά γίνει. Τό ὑποσχέθηκε ὁ Θεός στόν Νῶε καί στήν οἰκογένειά του, ὅταν βγῆκαν ἀπό τήν κιβωτό. Τούς ἔδωσε μάλιστα καί ἓνα σημάδι στόν οὐρανό: τό **οὐράνιο τόξο** (δείχνουμε τήν εἰκόνα ἀπό τή Βίβλο, σελ. 30). Πολλές φορές τό βλέπουμε μετὰ ἀπό δυνατή νεροποντή καί μᾶς θυμίζει ἐκείνη τήν ὑπόσχεση τοῦ Θεοῦ.

Κινδυνεύουμε, ὥστόσο, ἀπό ἓναν νέο κατακλυσμό. Ἀπό ποιόν κατακλυσμό κινδυνεύουμε; Ἀπό τήν ἁμαρτία πού κυριαρχεῖ στόν κόσμο μας· ἀπό τήν ἀσέβεια καί τήν ἀνηθικότητα, ἀπό τό ψέμα καί τό μίσος. **Πλημμύρισε τό κακό καί θέλει ὅλους νά μᾶς παρασύρει.**

Ποιό παιδί, ἄραγε, θά μπορέσει νά κρατήσῃ τήν εὐλάβεια πρὸς τόν Θεό, τήν ἀγνότητα, τήν εἰλικρίνεια, τήν καλοσύνη; Τό παιδί πού θά ἀσφαλιστεῖ μέσα στήν κιβωτό τῆς σωτηρίας. Naί, ὑπάρχει καί σήμερα μιά κιβωτός πού μπορεῖ νά μᾶς ἀσφαλίσει καί νά μᾶς σώσει. Ποιά εἶναι αὕτη **ἡ κιβωτός τῆς σωτηρίας**; Ἡ **Ἐκκλησία** τοῦ Χριστοῦ μας (δείχνουμε τή ζωγραφιά «Κιβωτός ἡ Ἐκκλησία», βλ. ἐποπτικό ὄλικο).

Μέσα σ' αὐτήν τήν ἅγια κιβωτό μπήκαμε τή μέρα πού **βαπτιστήκαμε**. Καί παραμένουμε ἀσφαλισμένοι μέσα σ' αὐτήν, ὅταν συμμετέχουμε στά **ἅγια Μυστήριά της**· ὅταν κάθε Κυριακή ἐκκλησιαζόμαστε, ὅταν ἐξομολογούμαστε καί κοινωνοῦμε τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὅταν ἐρχόμαστε ἐδῶ στό κατηχητικό μας καί μαθαίνουμε τά λόγια τῆς Ἀγίας Γραφῆς.

Νά βάλουμε, παιδιά, σήμερα ἓνα στόχο: **Νά μή λείπουμε ποτέ τήν Κυριακή ἀπό τόν ναό καί ἀπό τό κατηχητικό μας!** Ἔτσι θά μένουμε ἀσφαλισμένοι μέσα στήν κιβωτό τῆς σωτηρίας, τήν Ἐκκλησία, πού εἶναι γιά ὅλους μας τό καταφύγιο καί ἡ χαρά μας!

Κι ἂν βρεθοῦν κάποιοι νά σᾶς εἰρωνευτοῦν καί νά σᾶς κοροϊ-

δέψουν, νά θυμηθεῖτε τήν ἱστορία τοῦ Νῶε. Γελοῦσαν μαζί του οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς του. Τόν κοροΐδευαν πού μόνο αὐτός πίστευε στόν ἀληθινό Θεό. Ὁ Νῶε ὅμως ἔκανε αὐτό πού τοῦ εἶπε ὁ Θεός. Δέν παρασύρθηκε, δέν ἐπηρεάστηκε ἀπό τό κακό πού ὑπῆρχε γύρω του. Γι' αὐτό, μόνο ὁ Νῶε καί ἡ οἰκογένειά του σώθηκαν ἀπό τόν φοβερό κατακλυσμό.

**Ἀπό τόν κατακλυσμό τοῦ κόσμου
θέλω, Κύριε, νά σωθῶ.
Τή ζωή μου θά ἀσφαλίσω
στῆς Ἐκκλησίας Σου τήν κιβωτό.**

ΕΠΟΠΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος.
2. Κατασκευή: «Οὐράνιο τόξο».
3. «Κιβωτός ἡ Ἐκκλησία».
4. Ζωγραφιά.